

Selvødelæggelsens sikre Bytte, dersom — — ja, dersom han ikke i sit Inderste havde baaret paa en instinktmæssig Sky for Synden, dersom han ikke gennem sine Forældre — og da vel særlig gennem sin Fader og hans Aarhundreder gamle Præsteslægt — havde staaet i lønlig Pagt med de livsbevarende Magter, han i sin Ungdoms Overmod havde villet trodse. Den „sideniuske“ Arv, som han havde kaldt sit Livs Forbandelse, den var netop den Amulet, det signede Tegn, han havde baaret paa sig i det skjulte, og som han kunde takke for, at det dog ikke var gaaet ham værre, end det var.

Men denne medfødte Kraft til Frigørelse, denne Selvopholdelsens Drift i Sjælen, der havde virket ganske uafhængig af alle Troeslærdomme, hvad var den andet end Guds egen Aand, Biblens „hellige Aand“, den Kristnes Fylgje, der usynlig vogtede hans Fod for Fald og førte ham frelst gennem alle Forvildelser?...

Han havde sat sig hen til Vinduet, der vendte ud mod en stille, mennesketom Gyde. Han boede lidt tilvejs og saae ud over en Vrimmel af røde Tage og hvide Skorstenspiber, bag hvilke Solen just gik ned.

Det var, som om han først nu helt forstod sig selv og hvad der var foregaaet med ham de sidste Dage. Vistnok var han allerede paa Kærsholm bleven sig sin Kristendom bevidst; men det havde dog mere været den opskræmte Samvittigheds Magtsprog, han der havde bøjet sig for, end Hjertets og Forstandens overbevisende Vidnesbyrd. Først i disse Øjeblikke opgik Troen for ham som et Erkendelsens Lys, der gennembrød alle Stemnings-
taager. Mens han sad der med Haanden under Kinden og saae ud mod den gulrøde Aftenhimmel, fuldbyrdedes i hans Sjæl det store Under, den ny Menneskefødsel, der saa længe havde været forberedt.

Den næste Morgen tidlig gik han igen paa Kirkegaarden. Han tog Plads paa den lille Bænk derinde ved Hækken omkring Forældrenes Grave. Det var en dejlig, solrig og blikstille Augustmorgen, og han var ganske alene. Der var ikke et Menneske at se eller høre paa hele den store, murindhegnede Begravelsesplads. Overalt i Luften flimrede den flyvende Sommers Spind. Hække og Buske var som overdragne med Sølvmor, og hvert